

Předmluva

Vážení příznivci pozemního hokeje,

v letošním roce slaví náš klub kulaté jubileum 60 let od svého založení. Při této příležitosti bychom se s Vámi chtěli podělit o zajímavé okamžiky, důležité milníky a sportovní informace uplynulých desetiletí. Dostává se Vám do rukou ojedinělá publikace, která mapuje činnost kbelského oddílu pozemního hokeje od úplného počátku až do současnosti. Kniha je doplněna o řadu raritních fotografií a zejména o osobní výpovědi a cenné postřehy našich pamětníků.

Všichni, kdo se na činnosti našeho klubu podíleli a podílejí, mají náš sport hluboko ve svém srdci a rádi bychom jim touto formou poděkovali za úsilí, nadšení, strávený čas a obětavost, prostě za vše, co vynakládají a obětují pro předávání svých zkušeností ostatním. I Vám všem ostatním děkujeme, že máte zájem o náš olympijský sport a budeme určitě rádi, když se s Vámi budeme i nadále setkávat, ať už v roli diváků, fanoušků nebo dobrovolníků. Zachovejte nám i nadále svoji přízeň a nyní se již sami podívejte, jak celá naše pouť vlastně začala. Věříme, že každý v této publikaci najde zajímavá místa a bude hrdý na to, co všechny kbelské generace dokázaly.

Přejeme příjemné počtení!

Klub pozemního hokeje Sokol Kbely

60 let

60 let

Obsah

Kapitola první - Počátky pozemního hokeje ve Kbelích	5
Jak to celé začalo	6
Od betonů po hřiště s mantinely	8
Boj o míček a černé zuby od škváry	10
Vídeň 1967, první výjezd za hranice	12
Hokej jako příprava do života	15
Kapitola druhá - Příběh osobnosti klubu - Jiří Kačmařík	17
Hokej na prvním místě	18
Kapitola třetí - Kbely mezi elitou	23
24 let v nejvyšší soutěži	24
Ukončení slovenského koloběhu v kvalifikaci	26
Metr piv a zlatá náušnice ve škváře	27
Gól od mistrovského titulu	28
Výprava na západ a uštvání od Indiánů z Londýna	32
Konec prvoligového maratonu	34
Umístění Kbel v první lize	36
Kapitola čtvrtá - Hokej a rodina	39
Kbelským klanům vévodí Podskalští	40
Bratři Podskalští: věčně nejmladší, ale běhaví	42
První společná medaile otce se synem	44
Kapitola pátá - Reprezentanti ve Kbelích	47
Kapitola šestá - Rozhovor: Kateřina Laciná	53
Kapitola sedmá - Začátek nového milénia	61
Kbelská rodina	62
Zaměření na mládež	64
Hřiště s umělým povrchem	66
Problém s Covidem	68
A co dál	69
Kbelská hala	70
Budoucnost a naše sny	72
Sponsoři	75

60 let

Kapitola první Počátky pozemního hokeje ve Kbelích

Šedesát let. Taková doba uplynula od chvíle, kdy se ve Kbelích dal oficiálně dohromady první oddíl pozemních hokejistů a vydal se na svoji dlouhou cestu. Na začátku ji neměl vůbec jednoduchou. Bez oddanosti, zápalu a mnohdy i nutné dávky vlastní kreativity všech, kteří se naší milované hře věnovali a věnují, by klub založený Jaroslavem Balounem v roce 1963 bezpochyby nedošel tak daleko. Pojďte si s námi prostřednictvím vzpomínek dvou velkých klubových srdcařů, Jiřího Kačmaříka a Jaroslava Koubka připomenout, jak Kbelští začínali s pozemním hokejem.

Jak to celé začalo

Byť si oddíl pozemního hokeje ve Kbelích připomíná výročí 60 let od svého založení, kbelské hokejové kořeny sahají ještě dál. Už ve 30. letech minulého století se u nás mezi roky 1932–1935 hrával tzv. bandy hokej jako určitá náhražka ledního hokeje. Hráči tehdy nastupovali především na přírodních kluzištích, takže se hrálo kdykoliv nebyl led. Bandy hokejistům postačilo bláto či písek. Šlo o velice populární sport obzvláště v Praze a jejím okolí. Mezi nejznámější nadšence nejen do bandy hokeje patřil například legendární král komiků Vlasta Burian.

Už před více jak devadesáti lety stál u hokejových začátků ve Kbelích pan Jaroslav Baloun. Někdejší reprezentační hokejista, předseda svazu pozemního hokeje (1939–42) se jako hráč zaskvěl hlavně v Podolí, za které hrál společně s bratry Rudolfem a Janem. Po přestěhování do Kbel, kde dokonce dělal starostu Sokola a později i Tělovýchovné jednoty, ovšem s pozemním hokejem pokračoval dál a zasadil se o vznik kbelské hokejové bašty, která měla i přes nelehké časy v době druhé světové války možnost se postupně rozvíjet. „Jarda Baloun byl hlavní iniciátor kbelského hokeje. Za ním všechno stálo. Dlouho dělal také pokladníka. Víím, že pokaždé, když jsme chtěli například hokejky, pokud vůbec byly, museli jsme za ním dojet za sokolovnu,

kde v určité dny seděl. Všechno dělal od stolu,“ zavzpomínal dlouholetý funkcionář a osobnost TJ Sokol Kbely Jiří Kačmařík, který ještě jako kluk Balouna osobně poznal v době založení oddílu. Stalo se tak v březnu roku 1963, kdy byl oficiálně ustanoven hokejový oddíl TJ Spartak Kbely.

První zápas odehráli Kbelští na jaře 1963. Baloun dal dohromady partu místních kluků, která se na Vyšehradě střetla s výběrem z Podolí. Kbely při své premiéře na hřišti u rotundy sv. Martina zvítězili 5:3 nad týmem, který patřil do tehdy jedné z nejlepších výstavních skříní československého pozemního hokeje. „Přijeli vidláci z Kbel a porazili je. Co jsem slyšel od pamětníka Jana Šejby, hrál za nás Karel Černý, což byl mimochodem vrcholový cyklista. On tenkrát utekl po pravé straně hřiště a dával gól z lajny do levého vingle,“ líčil Kačmařík velký gólový moment z první kbelské výhry.

Od betonů po hřiště s mantinely

Ke vzniku hokejového oddílu byly zřejmě nejideálnější podmínky právě na začátku šedesátých let. Ve Kbelích na tehdejší periferii Prahy vyrostlo nové sídliště, kde žila spousta rodin s hromadou dětí, převážně kluků, kteří se potřebovali zabavit. Vedle fotbalu a basketbalu se sice hrál také lední hokej, který však byl pozvolně na ústupu. Byť se o tento sport staral rovněž pan Baloun společně s někdejšími atletem a hokejistou Sparty Vladimírem Šlechtou, do popředí se čím dál víc dostával pozemní hokej. O přechodu z ledu na zem se rozpovídal Jaroslav Koubek, bývalý kbelský hráč a trenér.

„Dokud byly zimy, ve kterých jsme si mohli udělat vlastní led, tak se hrálo. Později se sehnaly nějaké peníze, abychom mohli jezdit hrát pražský přebor do Sportovní haly v Holešovicích. Byl to pro nás úžasný zážitek. Jenomže my všichni ze Kbel jsme měli nabroušený brusle na náš měkký led, zatímco v hale byl daleko tvrdší. Nikdo z nás se na tom neudržel a víceméně každý na ledě dělal jen kozáčka. Byla to docela sranda, ale mám dojem, že jsme s Ruzyní tehdy prohráli 0:26. V podstatě tím ve Kbelích skončil lední hokej. Výstroj byla prodána do Ďáblic a jediné, co jsme si nechali, byly chrániče. Od té chvíle jsme se víc začali věnovat pozemnímu hokeji,“ řekl Koubek.

Po konci s ledním hokejem se chtěl Koubek původně věnovat fotbalu, ale kvůli svému malému vzrůstu mu bylo tehdejšími fotbalovými trenéry při náboru doporučeno, ať jde zkusit pozemní hokej. *„Koukli na mě a řekli mi, že jsem malej, ať jdu na pozemák. Když se prý ohnu, budu blízko u míčku. Tak jsem šel, dostal jsem do ruky hokejku a tým to pro mě začalo,“* prozradil někdejší hráč, který s dorostenci ze Kbel na začátku 70. let vybojoval dva tituly mistra Československa v halovém hokeji. Hráči TJ Spartak Kbely začali hrát na místě, kde bylo dříve osvětlené kluziště. K dispozici zůstaly dokonce dřevěné mantinely, které ale časem ztrouchnivěly, úderů míčků je pořádně vymlátily a jejich údržba mimo jiné v podobě zatloukávání hřebíků kladivem před každým zápasem byla čím dál obtížnější. Už jen starat se o hrací plochu vyžadovalo od mladých hráčů velké úsilí. *„Sezonu jsme začínali v září, a když jsme po prázdninách přišli, hřiště bylo prorostlé trávou. Dostali jsme tedy do ruky motyčky a museli kopat. Každý měl své vymezené území a teprve až poté, co ho vyčistil, si mohl jít zahrát. Někdo šel dřív, jiný později. Stalo se, že někdo to kopal ještě druhý den,“* prozradil Koubek při vzpomínce na drsnější začátky. *„Nejhorší bylo, že jsme vůbec neměli peníze na údržbu hřiště, které se celkově moc neudržovalo a jen při brigádách jsme vozili písek. Různě jsme písek válcovali, ale bylo z toho spíš takové oraniště.“*

Boj o míček i černé zuby od škváry

Když již měli začínající hokejisté po kopání a „zorání“ upravené hřiště, čekala je na stejném místě další dřina – dostat možnost si vůbec zahrát v tzv. boji o míček. Tehdy se ve Kbelích nerozlišovaly kategorie na benjamínky, žáky či dorostence. První tréninky tak většinou probíhaly tak, že se sešla skupina dvaceti dětí, jejíž polovina byla starší klidně o sedm let, a všechny se snažily získat míček, který doprostřed hřiště vhodil pan Baloun. Až později se kbelští dorostenci rozdělili do čtyř týmů, které nejprve jezdily na zápasy po Praze a v průběhu let i po republice.

Nicméně ne každý u pozemního hokeje vydržel. Například z původního týmu, který na jaře 1963 vyškolil elitu z Podolí na Vyšehradě, pokračovala stěží jen polovina hráčů. Zbytek se různých důvodů rozprchl. „Hrozně moc kluků

odpadlo. Začali se věnovat fotbalu, nebo šli dělat něco jiného. Možná se báli. Pozemák byl tenkrát daleko tvrdší, víc to bolelo. Škváru jsme měli zadřenou v loktech i kolenech, dokonce jsme od škváry měli i černé zuby. Když nyní běháte po umělé trávě, je to jako byste se procházeli po hedvábí.“

V prvních letech kbelského pozemního hokeje ani nebylo jednoduché si shánět výstroj. Hokejkám, která zůstaly po hokejistech, se říkalo Španělky. Byly to násady potažené duší z kola a měly dlouhé zobáky. S dnešní podobou hokejek se ani nedají srovnávat. Všichni hráči nosili stejné boty, tedy kopačky, tzv. „gumotextilky“. Špunty se ale při hraní na písku stihly ošoupat už v půlce sezony, a kdo neměl na nové, musel hrát v ošoupané obuvi. A jak to bylo s pořizováním nových hokejek? Na začátku si o nich Kbelští mohli nechat jenom zdát. Sportovní náčiní, pokud bylo, dostávali především od Balouna a Šlechtty. Nové hokejky vyfasovala mládež asi po třech letech, byly dovezeny až z Východního Německa. Kolikrát se ale stalo, že hráčům vůbec neseděly, takže si je běžně vyměňovali.

Pokud již bylo znát opotřebení, hole si kluci upravovali různými způsoby, například je vozili za sebou na kolech, aby je co nejvíce obrousili. Klukům ze Spartaku mnohdy nezbývalo nic než si zkrátka poradit a hokejku si vlastnoručně vyrobit. Později byly potřebovali sálovky, tak chlapci zašli na stavbu a tam si našli násady od krumpáčů, ke kterým připevňovali obroušené zobáky ze zlomených hokejek. Jenomže nebylo čím je obalit, tak si koupili deset centimetrů froté, a hned měli hokejku.

Jako jeden z prvních kbelských dorostenců nakoukl Koubek do reprezentace, kde vedle mezinárodních zkušeností prožil ještě jednu speciální příhodu s hokejkou. *„Jednou sem přijela tehdejší sovětská reprezentace, se kterou jsme hráli přípravu. Když jsme se s nimi setkali, měli krásné nové mahájány z Indie, tak jsem se jednoho z nich zeptal, zda by si ji se mnou vyměnil. Souhlasil, takže jsem mu na oplátku dal svoji ošoupanou německou vampírku. A nebyl jsem sám, kdo to udělal. Senioři se pak divili, kde jsme je vyfasovali, že je chtějí taky. Měli jsme lepší hokejky než áčko a byli jsme na to strašně hrdí,“* se smíchem vzpomínal někdejší mládežnický reprezentant.

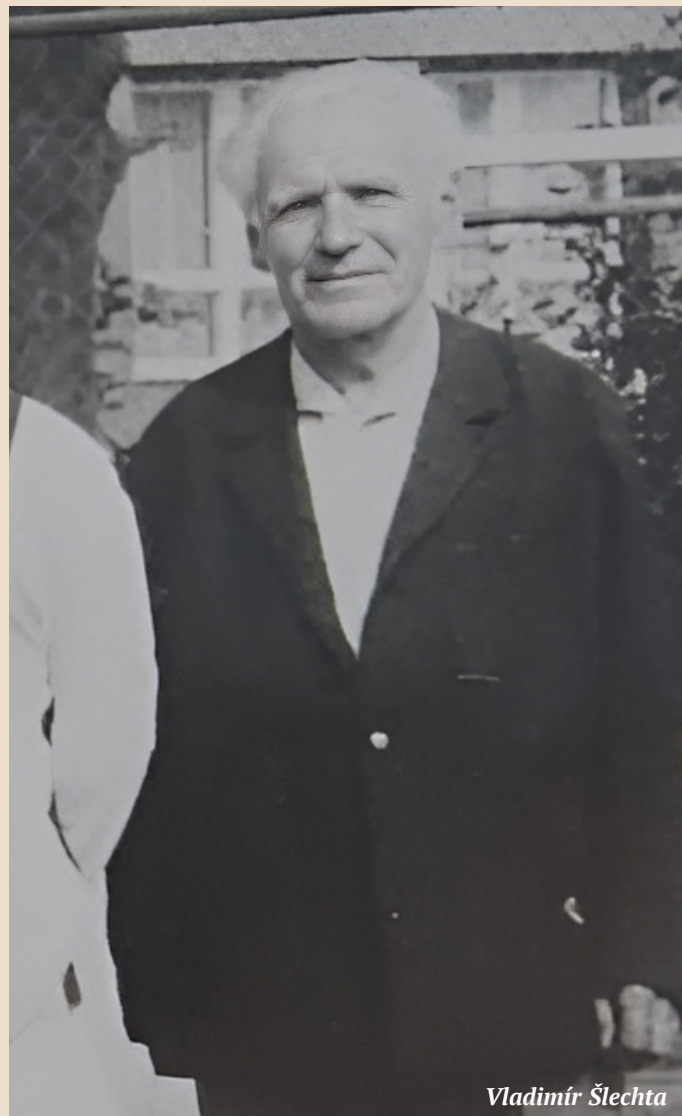

Jiří Kučera a Jan Mára

Vídeň 1967, první výjezd za hranice

V dnešní době se v podstatě bere jako samozřejmost, když každá kategorie má svého trenéra. Vždycky to tak ale nebylo, obzvláště ve Kbelích. Baloun se Šlechtou v začátcích na Kbeláky pouze dohlíželi. Kluci pravidla znali, ale neměli kouče, který by jim zajistil kondiční tréninky, v té době nic takového nebylo. Jen párkrát oběhli hřiště a pak šli hned hrát. Kbelským žákům v 70. letech stačilo, aby s nimi někdo zajel na zápas, respektive odvezl je na místo utkání a zpátky a o víc se vlastně nemuseli starat. Ze začátku vozil děti na zápasy pan Baloun, následně to po něm převzal pan Šlechta. *„Později u mužů se k nám přidávali hrající trenéři. Pořád hráli, ale už to týmu dávalo nějakou koncepci,”* řekl Kačmařík. Společně s Koubkem jmenovitě vyzdvihli Milana Maršíka, Jana Máru, Jiřího Kučeru či Jana Bradáče. Postupným formováním oddílu se Kbelští začali vypravovat také na výjezdy mimo Prahu. Do Hradce Králové či na Moravu jezdili velice rádi. Populární byly například cesty vlakem do Mnichovic.

Kbelský pozemák se brzy podíval i do zahraničí. První velký výjezd mimo republiku se uskutečnil v roce 1967, kdy se Kbeláci stali součástí výpravy do Vídně. V hlavním městě Rakouska si zahráli proti tamnímu dělnickému klubu. *„Byla to taková podmínka, abychom venku hráli s někým z podobného frončaftu.”*

Vladimír Šlechta

Většina kluků byla ze Kbel, ale přidalo se i několik hráčů Vyšehradu. Typicky pruhované dresy měli půjčené od kbelských fotbalistů,“ prozradil Kačmařík. Byť nepocházel ze Kbel, vídeňského výjezdu se jako hráč zúčastnil také Jan Pirk. Uznávaný český kardiochirurg a současný člen Senátu Parlamentu České republiky v mládí hrával pozemní hokej.

Vídeň 1967

Hokej jako příprava do života

Oběma pamětníkům, kteří v této knize zavzpomínali na počátky pozemního hokeje ve Kbelích, náš sport výrazně ovlivnil život. Jiří Kačmařík se z hráče později stal trenér a dlouholetý funkcionář, který kbelský oddíl nikdy nenechal ve štychu. Pro Jaroslava Koubka znamenal hokej přípravu do života. „Člověk se musel prokousat tím špatným i dobrým a vždycky si z toho něco odnesl. Pomohlo mi to v životě. Uvědomíte si, že se musíte spoléhat sám na sebe a na lidi, kterým můžete důvěřovat. Není jich moc, to samé platí i v hokeji. Na hřišti bojujeme všichni za jednoho, a jakmile je tam jeden narušitel, který nechce bojovat, výsledek nikdy nedopadne dobře. Když už se nás tedy kdysi ve Kbelích vždycky scházelo tak akorát, abychom mohli hrát, bylo na tom vidět, jak to ti kluci chtějí hrát. Vždycky jsme hráli naplno, i když jsme prohráli. Byli jsme zkrátka odhodláni jít do toho až do konce. Mládí bych rád vzkázal důležitou věc. Važte si toho, co máte a že vůbec můžete ten sport dělat. V dnešní době můžeme být rádi, že nad námi nelítají rakety a můžeme dělat sport, který máme rádi. Při sportu se všichni uvolní a nemyslí na jiné věci. To bychom si měli všichni uvědomit,“ dodal Koubek na závěr.

Josef Dohnal, Václav Sládek, Jaroslav Šulc, Luboš Žižka, Milan Somov, Jaroslav Doubek, Jaroslav Koubek, Jaroslav Čuba, Jaroslav Somov, Václav Langr, František Kováčík

60 let

Kapitola druhá

Příběh osobnosti klubu

Jiří Kačmařík

Bývalý hráč, trenér, předseda, sekretář a dlouholetý funkcionář TJ Sokol Kbely.

Hokej na prvním místě

„S hokejem jsem začal zhruba v šesti letech, takže někdy kolem roku 1960. Na hřiště jsme museli chodit dírou v plotě, protože nás správce vyháněl. Zhruba po dvou letech jsem ale musel skončit. Naši nevěděli co se mnou, tak mi zakázali hokej. Dnes úsměvně říkám rodičům, aby dětem nezakazovali hokej, ale školu, když tam zlobí. Každopádně po roce jsem se vrátil a u hokeje to táhnu s výjimkou vojny nepřetržitě až do dnešních dní.

Kdykoliv nyní vyprávím o svých začátcích, ani se nikomu nechce věřit, jaké jsme tehdy měli podmínky. Byly trochu krutější. Na hřišti jsme motyčkami vykopávali trávu, jinak jsme nemohli hrát. Před každým zápasem jsme chodili s kladivem a zatloukávali hřebíky na přeschlých hokejových mantinelech, aby se nestalo, že se někdo zraní, když balonek bouchnul doprostřed, prkno se našponovalo a hřebíky se vytáhly. Vzpomínám si, jak jsme chodili ze hřiště celí špinaví. To si dnes nikdo nedokáže představit.

Já jsem vlastně jiný sport než hokej nezkoušel. Jasně, po Kbelích jsme s kluky hrávali fotbal v různých spolecích a v šesti osmi lidech jsme si šli zakopat třeba jen za hotel a na plácky o velikosti volejbalového hřiště. Jednomu jsme říkali „suchajda“, tak se z nás stal AC Suchajda a vedle nás byla na sídlišti „novajda“. Měl jsem prarodiče z vesnice, kam jsem jezdil na prázdniny a všude okolo byly udělané dřevěné branky, tak jsem jezdil po vesnicích a hrál fotbal, ale nikdy jsem neměl touhu hrát to závodně. Byl to nejspíš osud. Začal jsem u hokeje a u něj jsem taky skončil.

Hokej vždycky převládal a převládá vlastně dodnes. Manželka pořád říká, že ji radím asi až na třetí místo. Já jí na to odpovídám, že je možná ještě dál. S tím jsem si manželku bral. Musím ji kvitovat za to, že mě takového bere. Hokej byl vždycky trochu na úkor rodiny. Dovolené a další rodinné aktivity jsme vlastně pokaždé plánovali podle hokejového kalendáře. Samozřejmě jsem občas někde hostoval, ale vždy jsem se cítil být Kbelákem a jako Kbelák taky jednou skončím. Nastala i období, kdy bylo těžké u hokeje zůstat. Na vině byly určité vlny, když někdo rozhodil sítě. Vznikla nám tady třeba Bohemka, která potřebovala hráče, a my pomalu nebyli schopni mužstvo postavit. Bránili jsme se tomu, ale taky jsem tam šel vypomocet. S Bohemkou jsem s dalšími třemi čtyřmi lidmi odcestoval do Belgie, což byl nádherný zájezd na tu dobu. Poté nastala právě kritická chvíle, kdy se snažili přitáhnout k sobě hráče, hrozil nám krach. My jsme ale vždycky měli určité privilegium. Výbor nám šel díky práci v tehdejší Spartaku docela na ruku, pomáhal nám finančně. Když bylo potřeba, pro změnu jsme pomohli my jim. Nezapomenutelný byl rozhodně turnaj v Anglii poté, co jsme skončili druzí v první lize. Dnes už by to možná leckdo neocenil, protože jsou takové výjezdy normální, ale tehdy to byl úžasný zážitek.

Když jsme viděli anglické hrabství a jak se žije v Británii, byli jsme úplně vykulení. Při návratu jsem se podíval i do Paříže a navštívil Eiffelovku, Moulin Rouge a další památky, což bylo fantastické. Šedesát let v oddílu беру už jako takovou samozřejmost, pro mě to byla a je určitá náplň a smysl mého života. Nikdy jsem neměl chuť se na hokej vykašlat, nechat někoho ve štychu. Sám nevím, co přesně mě u toho udrželo tak dlouho. Možná už jen začátek celého dění. V té době nebyly žádné počítače. Patřím do generace, ze které kdokoliv šel kolem nějakého stromu, tak si řekl, že na něm ještě nebyl, tak na ten strom prostě vyleze. Bral jsem to sportovně. Když vidím dnešní děti na gymnastice, tak se člověk kolikrát bojí, aby si nezlámaly vaz. Pořádně neumí ani kotrmelec, natož se udržet na hrazdě. Když jsem chodil do školy a neudělal jsem výmyk, nemohl jsem mít jedničku z tělocviku. Bylo to v nás. Už tenkrát jsme chodili do Sokola, kde s námi cvičil nějaký pan Martínek, takový nařachaný gymnasta. Každé pondělí přijel autobus a jezdili jsme plavat. Měli jsme určitou všestrannost, kterou se i nyní v Sokole snažíme pěstovat v dětech dál. Chceme jim dát nějaký pohybový smysl. Jednou za mnou přišla paní s tím, že její kluk spadl do studny, a i když tam byl asi čtyři hodiny, nic se mu nestalo, protože byl otužilejší. Děkovala mi, věřila že byl v pořádku díky mě.

Na všechny funkce v oddílu jsem přicházel tak nějak plynule. Byla nějaká doba. Jakmile jsem musel něco udělat, tak jsem to prostě udělal. Když bylo zapotřebí něco víc, musel jsem se to naučit. Doba mě naučila. Horší nyní je, když bych to měl někomu předat. A jakože se nyní snažím předávat nějaké věci, přeci jen už mi bude za rok sedmdesát. Všechno někoho naučit, není to jenom o financích. Je to také o grantech, vyúčtováních a spoustě další práce. Všechno mělo nějakou svoji návaznost a plynulost. Čas mě k mnoha věcem donutil, což také nese nějaké ovoce. Smysl mé práce se nikdy nezaměřoval na muže, aby dělali tituly, ale na mládež a děti. Všechno jsem vždycky podřídil dětem. Dospělí se o sebe dokážou postarat sami, ale děti ode mě měly vždycky první a poslední. A nejspíš si toho ani neváží. Musím zaklepat, ale oproti ostatním sportům s dovolím tvrdit, že se nám to u dětí daří. Od 90. let je učíme sokolskou myšlenku o dobročinnosti, obecně vztahu ke sportu a vstřícnosti, která mi v dnešní době trochu chybí. Myslím si,

že bychom to v nich měli pěstovat dál, aby z dětí nevyrostli nějakí fouňové, kteří si jen něco vymýšleli.

Byli bychom rádi, aby oddílů a Kbelům dávaly první a poslední a byly hrdé na místo, které reprezentují. Máme kvalitní hřiště, ale přál bych si, kdyby se nám povedlo u nás jednou vybudovat pěkný stánek pozemního hokeje. Na druhou stranu během začátků oddílu to bylo něco úplně jiného. Zároveň bych byl rád, kdyby se nám povedlo docílit dvousložkového oddílu, tedy zapojení chlapců i dívek respektive mužů a žen v soutěžích. Je to sen, který se snad splní. Máme k tomu tendence.“

60 let

Kapitola třetí

Kbely mezi elitou

Za 60 let své existence může být pozemní hokej ve Kbelích hrdý na několik značných úspěchů. Mezi kbelské triumfy nepochybně patří ligový maraton mužů, kteří od roku 1976 až do začátku nového tisícletí hráli bez přerušení nejvyšší celostátní soutěž. Tým, který byl kolikrát vůbec rád, že se hráči sešli tak akorát do počtu, léta hrdě čelil Slavii, Bohemians, Mnichovicím a dalším velkým soupeřům. A i když si Spartak či později Sokol nikdy příliš nedával nejvyšší cíle, Kbelům na jaře 1986 scházel gól od mistrovského titulu. Jak probíhalo působení mezi elitou, v následujících řádcích přiblíží vzpomínky pamětníků Jiřího Kačmaříka, Jaroslava Koubka a Zdeňka Podskalského.

24 let v nejvyšší soutěži

Dostat se mezi nejlepší týmy pozemního hokeje v republice se nepovedlo přes noc. K postupu do první ligy, do které se Kbely musely probojovat, vedla několikaletá cesta, na jejímž začátku stály úspěchy mladých odchovanců. Kbelským dorostencům se v letech 1971 a 1973 povedl úžasný počín, v halovém hokeji se stali mistry Československa. Zhruba v době po druhém dorosteneckém titulu se ve Kbelích začal i vzhledem k dospívajícím hráčům formovat mužský tým. V předchozích letech neexistovalo seniorské mužstvo a hokejisté, kteří nechtěli z Kbel odcházet do jiných týmů, neměli na výběr než si vytvořit vlastní „áčko“.

Došlo také k několika velkým návratům zkušených odchovanců, mezi kterými byli například Karel Srb či Luboš Soukup. Ze Slavie se také po několika titulových sezonách vrátil Jiří Kučera, jenž působil i jako hrající trenér. Jako kouče a zároveň hráče v jedné osobě se povedlo získat posilu z Bohemians v podobě Jana Bradáče. Na začátku sezony 1974/75, ve které Kbelští začali hrát divizi například proti Chomutovu, Litovli či Laškovu, pronikl do mužstva i tehdy šestnáctiletý Jaroslav Koubek, jeden z dorosteneckých šampionů. „*Ono se zdá, že jsme mohli kde brát, ale úplně to tak nebylo. Většinou jsme se sešli akorát tak do počtu, tedy 11 hráčů. Jelikož nás nebývalo*

tolik, tak jsme společně s kamarádem Jardou Čubou byli po zvláštních lékařských prohlídkách ostaršení, takže už jsme mohli hrát mužskou soutěž v 16 letech. Až později jsme měli více hráčů na střídání,“ prozradil někdejší kbelský útočník. Koubek už tehdy patřil mezi kbelské srdcaře, kteří mu na začátku neřekli jinak než „ten mladej“ či „blbej a rychlej“. Na spoluhráče ovšem dodnes vzpomíná s úsměvem na tváři. „Hodně jsem zažil s mým vrstevníkem Jardou Čubou, se kterým jsem hrál už od žáků. Byli tam i starší kluci. Můžu zmínit, že šlo dokonce o mé sousedy, Jardu a Milana Gavendovi. Oba byli skvělí hráči. Nesmím zapomenout na našeho brankáře Frantu Horu. Je to docela nestor. Bude mu sedmdesát a ještě teď by byl schopný si stoupnout do branky a odchytat zápas bez masky. Dalo by se říct, že Franta byl i rváč, ale kolikrát nás podržel,“ řekl. Po lidské i herní stránce si Koubek podle svých slov nejlépe porozuměl s Jaroslavem Šulcem. O někdejším reprezentantovi se tradovalo, že má nejčistší a největší úder v republice „To byl opravdu kamarád, hráč prvotřídní kvality a velký srdcař. Dostal se i do reprezentace. Mrzí mě, že už není mezi námi,“ věnoval bývalý reprezentační útočník vzpomínku velkému kbelskému parťákovi a pozdějšímu trenérovi či rozhodčímu.

A nyní něco ve výsledcích:

Když jsme již začali od žáků, kteří jsou základem dalších družstev, zmíníme se, že od roku 1965, kdy poprvé byly vyspány mistrovské soutěže také pro žáky, byli třikrát první a čtyřikrát druhí. V sezoně 1972/1973 se umístili v Pražském a Středočeském kraji na 3. místě.

Dorostenci:

V sálovém hokeji bylo poprvé vyspáno mistrovství v roce 1971. Již v prvním ročníku získali dorostenci titul Mistr ČSR a Mistr ČSSR. V roce 1972 titul Mistr ČSR a 2. místo v ČSSR. V roce 1973, který byl pro kbelské dorostence nejúspěšnější, získali všechny tři mistrovské tituly: Mistr Pražského kraje, Mistr ČSR a mistr ČSSR.

- Za tuto úspěšnou reprezentaci obce a jednoty obdrželi dorostenci Čestné uznání MNV Praha 9
- Kbely a od n.p. PAL krásnou a hodnotnou výstroj pro 15 hráčů. ČSTV vyznamenal každého dorostence diplomem a plakétou.

V pozemním hokeji o 6 hráčích se dorostenci umístili v sezoně 1972/1973 na druhém místě a do celostátní soutěže nepostoupili.

Muži:

Do mistrovských soutěží vstoupili v roce 1971/1972 a postoupili do divize. V ročníku 1972/1973 již nebyli poraženi a celkovým poměrem 20 : 4 branek se umístili na prvním místě a postoupili do II. celostátní ligy, kde bude 8 družstev - z Čech, Moravy a Slezska.

Obrázky na sousední straně jsou z posledního vítězného utkání a Loko Rakovník 3 : 0.

Pozemní hokejisté se přihlásili do soutěže "Vzorový oddíl". Hlavní závazek - získání 3 mistrovských titulů a odpracování 400 brigádních hodin je již splněn.

Do sezony 1973/1974 přejeme všem pozemním hokejistům další úspěchy a dobrou reprezentaci kbelského sportu.

Š-ta

Ukončení slovenského koloběhu v kvalifikaci

Při vzpomínání na tým, který zajistil Kbelům první ligu, nemohl nevyzdvihnout defenzivní val v podobě obránců Jiřího Kačmaříka a Václava Polívky. Velice technicky zdatným hráčem byl Jan Mára, jenž ale u hokeje dlouho nevydržel podobně jako Koubkovi někdejší spoluhráči z dorostu Václav Langr a Tomáš Havel. „*Chodili k nám také kluci z Brandýsa nad Labem, třeba Venca Krejza, sportovec tělem i duší. Říkali jsme mu fofrník. To byl takový rychlík, běhal také maratony. Byl tak rychlý, že přeběhl i míček, který jsme mu napálili, ale měl pak problém balonek chytit,*“ smál se Koubek. Kbelská parta mužů, kterou vedl jako hrající trenér Jan Bradáč, hned ve své první sezoně ovládla divizi, čímž si vysloužila postup do druhé ligy. Už tehdy Kbelští věřili, že by mohli pomýšlet také na nejvyšší soutěž. „*Samozřejmě jsme měli nějaké ambice, jinak bychom to nehráli,*“ řekl Kačmařík.

V druholigovém ročníku 1975/76 se Kbelům dařilo natolik, že pronikly do kvalifikace o první ligu. Kvalifikace o nejvyšší soutěž se hrála mezi českými a slovenskými týmy. V době, kdy byl kbelský seniorský hokej na vzestupu, bylo nepsaným pravidlem, že se do první ligy většinou dostal oddíl ze Slovenska, který však většinou hned po sezoně sestoupil zpátky o patro níž. V tomto koloběhu se točily převážně Lokomotiva Bratislava, Šenkvice a Slovan Opatová, proti kterému se Kbelům podařilo slovenskou (ne)úspěšnost v kvalifikaci v červnu 1976 ukončit a jako první české mužstvo po dlouhé době proniknout mezi elitu. „*Byl to docela úspěch, když si vezmu, že postupující tým hned druhý rok sestoupil, i když v té době to byl spíš případ Slováků,*“ uznal Kačmařík, tehdy jeden z klíčových hráčů při postupu Spartaku Kbely. Při proniknutí do první ligy, které Kbelští slavili u rybníku Velké Dářko, zřejmě nikdo z kbelských hokejistů netušil, že elitní příslušnost budou hájit dlouhých 24 let. „*Říkali jsme si, že by se to mohlo povést. Byla tam vůle. Chtěli jsme vyhrávat a získávat body, což bylo často docela o fous, ale dařilo se nám to,*“ přidal Koubek. Na první velký úspěch kbelského „áčka“ byl Koubek jako stabilní útočník a střelec patřičně hrdý.

Metr piv a zlatá náušnice ve škváře

Vedle nebojácnosti či pověstné škváry na hřišti, které si ovšem soupeři díky úpravě pochvalovali, si Kbely v prvních letech mezi elitou získaly velký respekt i díky jedné ze svých „největších zbraní“ v poli – pověstnému kanonýrovi Jaroslavu Šulcovi. „*Uměl opravdu perfektně střílet rohy. Měl v nich vysokou úspěšnost. Často jsme tedy měli na hřišti záměr dostat míček do kruhu a nechat soupeře, aby udělal chybu,*“ nastínil Koubek. Bývalý kbelský snajpr se společně s Šulcem náramně doplňovali a díky povedeným výkonům v první lize oba hráči v letech 1979-1983 pronikli také do seniorské reprezentace. Koubek a další kbelští hokejisté se občas dokonce objevili na novinových stránkách Československého sportu. „*Poprvé jsem se o tom dozvěděl, když jsem přišel domů a táta, který se vrátil z práce, přede mě na stůl položil noviny, ve kterých byla moje fotka ze zápasu a jméno. Tenkrát ve Kbelích to bylo něco. Jasně, že jsem z toho měl dobrý pocit. Každopádně jsem nebyl sám. Jakmile se někdo jakkoliv zviditelnil, automaticky se po tréninku zašlo na pivo doplnit kalorie, tak musel dát takzvaně metr piv,*“ objasnil Koubek.

V kabině byl Koubek pro každou legraci, rád jí podporoval a hlavně se zúčastňoval. Na fórek od Jaroslava Gavendy však zřejmě nikdy nezapomene. „*Měl jsem zrovna novou škodovku a jednou jsem s ní přijel na trénink. Po odtrénování za námi přišel Jarda Gavenda a ptal se, jestli nemáme zájem o nový stěrač. Zbystril jsem, protože tehdy se dost kradli. Říkal jsem si, že by se mi záložní hodily, tak jsem se zeptal, kolik za ně chce. Řekl si o dvacku, takže jsem si je vzal. Jdu pak k autu a vidím, že mi na autě chybí stěrač. Když jsem se pak otočil, viděl jsem, jak z vrat vyčuhují vysmátý palice.*“ Z kuriózních vzpomínek na první ligu si Koubek vybavil jednu z utkání proti Bohemians. „*V té době už se začaly nosit náušnice a s jedním hráčem Bohemky, který ji měl, jsem se střetl v boji o míček. Chtěl jsem ho odpálit, jenže on mi do toho vrazil hokejku, ta moje mi sjela, zahákla se za jeho náušnici a zkrátka jsem mu natrhl ucho. Bylo tam krve jak z vola, takže byl zápas přerušen. Při ošetření si sáhl na ucho a zakřičel na nás, že ztratil náušnici. Mávli jsme nad tím rukou, ale on pořád trval na tom, že byla zlatá a podobně. Takže jsme se začali hrabat ve škváře na Hagiboru a hledali zlatou náušnici. Asi po pěti minutách jsme ji našli, hráč si ucho nechal zalepit, a pak jsme hráli dál.*“

Gól od mistrovského titulu

Každý zápas, do kterého Kbelští nastupovali, chtěli vyhrát. Vyloženě rivalitu vůči některému ze soupeřů ale úplně necítili. Mezi pozemními hokejisty napříč týmy panovala aspoň podle Koubka kamarádská atmosféra. „Záleželo jen na tom, jak bojovnou náladu jsme před zápasem měli. Většinou jsme si ale po každém zápase podali ruku a šli si sednout na pivo a popovídat si. Za sebe rozhodně nemůžu říct, že bychom si říkali, že tyhle chceme pobít a tak. Měli jsme v ruce hokejku, což je v podstatě zbraň, kterou se můžete bránit. Soupeř si tedy musí rozmyslet, jestli vás chce nějak faulovat. Samozřejmě fauly a s tím související zranění byly a budou, ale vždy šlo o celkem nevinné zásahy. Každopádně zákeřnosti jsem nezažil,“ přiznal Koubek. I když Kbelky neměly vyhraněného rivala, pokaždé bylo velice prestižní se vytáhnout na přední kluby první ligy, které díky finančním podmínkám či zázemí fungovaly na mnohem lepší úrovni. „Ať už Slavia, Bohemka či Hostivař... Proti těmto soupeřům se člověk vždycky dokázal vyhecovat. Pro nás byla čest uhrát remízu či nejlépe vyhrát,“ má jasno Podskalský. Každopádně od týmových podmínek se odvíjely také ambice v nejvyšší soutěži. Zatímco oddíly Bohemians, Hostivaře, Mnichovic či Lokomotivy Rača (Bratislavy) se o celkový triumf přetahovaly se suverénní Slavií, ve Kbelích se hlavně bojovalo o záchranu a vyhnutí se kvalifikaci a případnému sestupu. „Nikdy jsme nebyli úplně vrcholoví, ale vždycky se nám nějak dařilo do poslední chvíle prolézat,“ uznal Kačmařík.

V sezoně 1985/86 ovšem došlo pro kbelský pozemní hokej k jedinečnému obratu v ambicích, na kterém měl bezpochyby velkou zásluhu příchod trenéra Miroslava Slabého. Především ze Slavie, odkud přišel do Kbel, se novému kbelskému kouči povedlo zlanařit hráče, kteří už v sešivaném dresu nedostávali tolik prostoru, ale stále byli na hřišti platní a neopouštěla je chuť hrát první ligu. „Z mého pohledu měl Mirek Slabý velice příjemný přístup, který jsem do té doby nezažil. Než jsem odešel na vojnu, trénoval nás pan Kuželka, což byl člověk, který se nevybíravě pouštěl do hráčů, když se mu něco nelíbilo a z lavičky i klidně sprostě nadával. Chápu, že se snažil hráče vyhecovat, ale tento způsob trénování mi nikdy moc nevyhovoval. Kdežto Mirek byl úplně jiný. Choval se k nám jako táta. Byl klidný, rozčileného jsem ho viděl opravdu málokdy. Nikoho neurážel, ani neřval. Když byla potřeba, vzal hokejku a šel hrát. Právě za ním přišli kluci, kteří už končili ve Slavii, ale pořád hráli dobře. Z Bohemky také dorazil Eda Pokorný, dokonce za námi pravidelně jezdil i jeden kluk z Jičína,“ vracel se Podskalský ve vzpomínkách k trenérovi. Slabý dokázal kbelské mužstvo poskládat dohromady natolik precizně, že je v ročníku bylo opravdu těžké zastavit. Problémy měly všechny velké týmy včetně Slavie, kterou nakonec nechali Kbelští za sebou. „Jeli jsme jak z praku. Noví kluci hráli v útoku, uměli to, dávali góly, ale i tak jsem si dokázal uhrát

svou. Nikdy jsem nebyl velký technický hráč, ale byl jsem hubený a běhavý, tak mě Mirek tenkrát dal na pravé křídlo. A bylo to, jako když psovi hodíte míček,“ přiznal Podskalský s úsměvem. Osudovým soupeřem se pro Kbely stala Lokomotiva Rača, která sice předchozí sezonu skončila až pátá, ale ještě v dřívějších pěti letech pokaždé bojovala až do konce o mistrovský titul. Tehdy se o celkové vítězství přetahovala s kbelským Spartakem. Šlo o hodně vyrovnaný souboj. Kbelům scházel opravdu kousíček, aby slovenského soupeře předčily a staly se mistrem. „Dodnes mě mrzí, že nás Lokomotiva u sebe porazila 1:3. Ve Kbelích jsme pak totiž vyhráli 2:1. Jediný gól nás stál mistrovský titul,“ litoval Kačmařík scházejícího „krůčku“. Velká hořkost a zklamání ovšem rozhodně nebyly na místě. Byť byl triumf v elitní soutěži opravdu blízko, mezi kbelskými hokejisty převládala radost, uvědomovali si úspěch. „Předtím a vlastně ani potom už se chlapům nic takového nepovedlo. Všichni byli šťastní za druhé místo,“ nepochybuje Podskalský.

Jaroslav Koubek, František Tauš, Tomáš Havel, Václav Lang, Jaroslav Čuba, Zdeněk Podskalský, Václav Podskalský, Jiří Hora, Škrabka

Výprava na západ a uštvání od Indiánů z Londýna

Vybrané kbelské hráče navíc po nejúspěšnější sezoně čekala velká odměna. Jako členům druhého celku celostátní soutěže v tehdejším Československu byl povolen na čtrnáct dní volný výjezd na západ. Vzhledem k okolnostem šlo o takřka jedinečný zážitek. Kbelští totiž dostali díky známostem jednoho kolegy Jiřího Kučery pozvání na turnaj, který se konal ve Weston-super-Mare v Anglii. „Na ČSTV nám to podepsali jen díky tomu pozvání, ale jinak nám nikdo nic nezorganizoval. Nedostali jsme vzhledem k pozvánce ani žádné valuty. Na celých čtrnáct mohl každý z nás zažádat asi o osm marek, což si pomalu nikdo nevybíral, protože to nemělo cenu. Naštěstí o nás bylo po celý výjezd dobře postaráno, o což se postaral Emil, archivář z Vyšehradu. Měl spoustu kontaktů v Evropě,“ prozradil Kačmařík. Ne každého však tehdejší komunistické zřízení na výpravu pustilo. Jednomu z brankářů, který pracoval u armády, výjezd okamžitě zakázalo. Jaroslavu Koubkovi bylo například řečeno, že pro něj už vízum není. Někteří účastníci výjezdu dokonce museli podstoupit policejní prohlídky bytů a výslechy. I přes obtížnosti mohli kbelští hokejisté v doprovodu hokejistek ze Slavoj Vyšehrad a několika dalších hráčů odcestovat.

„První zastávka byla v Kolíně nad Rýnem. Dostali jsme večeri, nocleh a šli jsme si zahrát zápas. Následoval přejezd do Belgie, kde jsme čekali na trajekt. Emil chtěl, abychom přijížděli ráno do Doveru, ať vidíme proslulé bílé útesy. Čekali jsme tedy v Ostende asi dvanáct hodin na loď. Plavba trvala asi tři hodiny, na lodi jsme byli úplně sami, jelikož to je trochu delší trasa, tak tam moc lidí nejezdilo. Zážitek to byl ovšem perfektní. Po příjezdu do Doveru jsme čekali asi další čtyři hodiny, protože v té době jsme jako Češi měli problém. Potřebovali se ujistit, že tam nezůstaneme. Drželi nás tedy v bezcelním pásnu, nechtěli nás pustit dál. Nakonec přitáhli celníci nějaká razítka, která garantovala, že v Británii nezůstaneme, že nebudeme žádat o práci a tak dále. Museli jsme to taky podepsat, až pak nás pustili,“ vyprávěl Kačmařík. „Za turnikety už pak na nás čekal Angličan, který nás vzal do Londýna, kde jsme se byli podívat. Poté jsme odjeli do Weston-super-Mare, kde nás ubytovali po různých penzionech, kde se o nás fantasticky starali. Je to krásné přímořské město, už tehdy tam všude stály drahé třípatrové baráky. Turnaj se hrál ve dvou nádherných veřejných parcích, kde na jednom z nich byla postavená tři hřiště. Tráva v těch parcích... To jsem u nás snad nikdy neviděl. Travička hotový mech. Jen tedy první večer po příjezdu bylo v parcích všude hodně naděláno od psů,“ líčil s úsměvem někdejší obránce. Turnaj, kterého se zúčastnilo 36 týmů, se hrál v šesti skupinách. Vedle Angličanů, Němců, Nizozemců či Belgičanů byla výprava s Kbeláky jediným zástupcem tehdejšího východního bloku. Se všemi soupeři sehrál výběr z Československa

poměrně vyrovnaná utkání, tedy až na jednoho vskutku exotického soupeře. Ve Weston-super-Mare se Kbelští utkali také s „Indiány z Londýna“, tedy Indy, kteří žili v Británii. „Do poločasu nám dali asi pět gólů. Brankář při jejich výstřelech raději vyskočil a pustil to mezi nohama, aby mu náhodou neustřelili přirození. Tehdy navíc bylo tak strašné vedro, až se mi dělali mžitky před očima. Přišel za mnou jeden z Indů a přinesl mi pomeranče a citrony, abych se osvěžil,“ vzpomínal Kačmařík. Dost podobný zážitek ze zápasu proti indickému soupeři si odnesl také Zdeněk Podskalský, který ale bohužel nezůstal jen u mžitek před očima. „Oni nás úplně uštvali. Tak moc nás honili po tom hřišti, že po konci zápasu se mi udělalo zle. Zatímco všichni jeli na večeri, mně odvezli na místo, kde jsme byli ubytovaní. Doktor, který tam s námi tehdy vyjel, pouze zkonstatoval, že jsem úplně dehydrovaný. Musím říct, že se mi ještě nikdy nestalo, abych se takhle složil. Na tento úžasný zájezd budu každopádně navždycky rád vzpomínat.“ Není divu, že má Podskalský na Weston-super-Mare krásné vzpomínky, vždyť byl ještě s jedním spoluhráčem vybrán do All-Star týmu turnaje, který se následně střetl s pořadateli. „Já a Franta Bambule z Budějovic, který s námi jel na doplnění, jsme byli vybráni. Myslím si, že je to věc, která se mi už nikdy v životě nestane. Pro sebe si říkám, že to byl takový vrchol mé hokejové kariéry. Většího úspěchu už jsem snad ani nebyl schopný dosáhnout,“ domníval se účastník mimořádné akce.

Konec prvoligového maratonu

Při návratu z Británie domů si výprava udělala ještě zastávku ve Francii, kde navštívili Paříž, ze které byli Kbelští úplně ohromeni. „*Hned jsem si říkal, že se tam chci ještě aspoň jednou podívat,*“ vracel se Kačmařík k výletu do metropole na řece Seina. „*Nádherné město. Podívali jsme se do Louvru. Vystoupali jsme na Eiffelovku, jako jediní členové naší výpravy jsme narazili na schody. Ostatní jeli výtahy. My jsme to aspoň měli o polovičku levnější. Stihli jsme si tam vedle prohlídky památek i zahrát.*“ Po nezapomenutelném zážitku, který Kbelští tenkrát na západě Evropy prožili, už se kbelskému hokeji nepodařilo navázat na podobný úspěch jako v roce 1986. Dlouholeté opory postupně přestávaly hrát a začaly se věnovat trénování, nebo se od hokeje úplně distancovaly a vrátily se třeba až v 90. letech. Vzhledem k rodině a práci se podobně na čas odpojil například Koubek, ale uskutečnil návrat. „*Jednou jsem vzal syna do Kbel, aby se podíval na pozemák. Chytlo ho to a mě vlastně také. Začal jsem trénovat. Byl to krásný pocit, když jsem vzal do ruky zase hokejku a ukazoval malým klukům, jak mají hrát. Občas jsem si sám zahrál s dalšími kluky veteránskou ligu. Později začala hrát i dcera, která ale mohla ve Kbelích hrát jen za nejmladší, později tedy odešla do Slavie, za kterou vlastně téměř všechno odehrála,*“ řekl Koubek. Kbely se v jednu chvíli dokonce staly „béčkem“ Slavie, jelikož si i přes široký kádr nemohla vytvořit svůj B-tým. Hráče, kteří se nevešli do sestavy, posílali sešívání do Spartaku a později také do Sokola. Prvoligový maraton pro Kbely skončil na začátku nového milénia. V roce 2000 totiž došlo k zúžení první ligy, které odskákal právě Sokol. „*Na základě nějakého domnělého zkvalitnění soutěže snížili počet účastníků z desíti na šest. Kbely byly sedmé, takže nás poslali do druhé ligy. Následně to začalo u mužů odpadat s tím, že se pak přestalo úplně hrát. Od té doby máme vlastně jenom mládežnická družstva,*“ dodal Kačmařík. Rozhodně však není náhoda, že se Kbelům dařilo hájit elitní příslušnost tak dlouhou dobu. Základními kbelskými pilíři byly podle pamětníků bezpochyby dobrá parta, oddanost a přístup největších srdcařů ke klubu. „*Byli jsme prostě kamarádi, takoví venkovští kluci, kteří si to tam hňáčali sami. Cítili jsme se být ve Kbelích doma,*“ zdůrazňoval Koubek. Samozřejmě se stávalo, že když se někomu z hráčů náramně dařilo, šel si zkusit zahrát do předních prvoligových klubů, takřka vždycky se ale vrátil domů do Kbel. „*I když už to bude skoro dvacet let, co jsme se s rodinou odstěhovali z Prahy na venkov, pořád Sokol určitým způsobem sleduju a zajímám se, jak se klubu daří. Kbely v srdci určitě pořád mám,*“ nepochybuje Podskalský. Byť se působení Kbel v první lize stává s každým přibývajícím rokem vzdálenější minulostí, v historii československého a českého pozemního hokeje zanechali Kbelští výraznou stopu.

Umístění Kbel v první lize

1977 – 9. místo
1978 – 9. místo
1979 – 7. místo
1980 – 7. místo
1981 – 9. místo
1982 – 5. místo
1983 – 7. místo
1984 – 7. místo
1985 – 7. místo
1986 – 2. místo
1987 – 4. místo
1988 – 7. místo
1989 – 5. místo
1990 – 8. místo
1991 – 5. místo
1992 – 7. místo
1993 – 8. místo
1994 – 8. místo
1995 – 6. místo
1996 – 6. místo
1997 – 8. místo
1998 – 6. místo
1999 – 8. místo
2000 – 10. místo

60 let

Kapitola čtvrtá

Hokej a rodina

„Můj táta hrál hokej. A co jsem mohl dělat já? Začal jsem hrát taky.“ Ve Kbelích zřejmě není tradičnějšího předání odkazu pozemního hokeje než z otce na syna, ale i na dceru. Náš oddíl za celou dobu fungování pamatuje celou řadu rodin, bez kterých by prakticky nemohl fungovat. Skvělým důkazem, že láska ke sportu dokáže přetrvat, je rodina Podskalských. Její členové se věnují pozemnímu hokeji ve Kbelích už po tři generace. Kdo z hokejové famílie začal s „pozemákem“ a jak pevné pouto mají „Podskaláci“ ke Kbelům, se dočtete v následujících řádcích.

Kbelským klanům vévodí Podskalští

Mára, Bradáč, Kačmařík, Koubek či Brock. Pravděpodobně každý, kdo za uplynulých 60 let prošel pozemním hokejem ve Kbelích, zná minimálně jedno z výše uvedených příjmení. Patří někdejší hráčům, později trenérům a funkcionářům, kteří se výrazně podíleli a nadále podílí na fungování kbelského Spartaku či Sokola. Kbelský hokej ovšem pamatuje více nositelů těchto jmen a to z prostého důvodu. Našemu milovanému sportu se věnovali a věnují rodinně. Láska a zápal pro pozemní hokej ve Kbelích většinou vznikaly od hráče, jehož tréninky a zápasy sledovali jeho potomci, kteří se později pro sport nadchli a sami se aktivně zapojili. Výjimkou ovšem nejsou ani případy, kdy rodiče podporovali své hrající děti natolik, že se od jinak záslužného vození přesunuli také k trénování mladých nadějí. Zřejmě první, kdo ve Kbelích nastartoval rodinnou tradici, byl Jan Mára. Jeden ze zakladatelů oddílu měl syny Josefa a Jana, kteří za Kbely také hráli. Podobně hokejový odkaz předal také Jiří Kačmařík. Někdejší obránce a dodnes dlouholetý kbelský funkcionář k pozemnímu hokeji přivedl své dva syny – Lukáše a Michala. Bývalý útočník Jaroslav Koubek po konci hráčské kariéry znovu objevil hokejové nadšení, když začal trénovat syna Tomáše, jehož později následovala sestra Lenka, která se dokázala prosadit ve Slavii. „*Když jsem tehdy vzal zase do ruky hokejku, abych dětem ukázal, jak mají hrát, okamžitě mě to zase chytlo,*“ zavzpomínal Koubek s úsměvem ve tváři na trénování kbelské mládeže. Každopádně největší rodinnou tradici ve Kbelích drží už takřka padesát let rodina Podskalských. Příběh početného hokejového klanu se začal psát zhruba v roce 1974, kdy tehdy mladičkový Zdeněk Podskalský zjistil, že se z něj nejspíš nestane vášnivý kytarista. „*Kytaře jsem se věnoval asi tři roky, ale pak mě to přestalo bavit, protože kluci běhali venku a já musel sedět doma a cvičit. Rozhodl jsem se toho nechat a jednou ve škole úplnou shodou okolností přišel spolužák a v ruce měl hokejku s tím, že po vyučování jde na trénink. Už jen ten nástroj mě strašně zaujal a začal jsem se o pozemní hokej víc zajímat. Řekl mi, že chodí na hřiště do Kbel. Šel jsem se tedy hned přihlásit,*“ vracel se Zdeněk k prvnímu kontaktu s pozemním hokejem.

Bratři Podskalští: věčně nejmladší, ale běhaví

Netrvalo dlouho a za několik měsíců se ke Zdeňkovi přidal také starší bratr Vašek. Sourozenci Podskalští společně prošli staršími žáky, až se později vypracovali také ke stabilním hráčům kbelského seniorského týmu, se kterým nastupovali v první lize. „Oba byli sportovci každým coulem a navíc vášniví nadšenci do psů,“ řekl Jiří Kačmařík na adresu svých někdejších spoluhráčů. Na působení v kbelském „áčku“ chová Zdeněk Podskalský jenom hezké vzpomínky. „Vždycky si vybavím hrozně fajn partu v kabině. Tím, že jsem v určitou dobu byl z chlapů nejmladší, tak jsem v kabině býval vlastně jen takový přísedící a jen jsem poslouchal. Každopádně ke mně se všichni chovali velice dobře. Nikdo nikomu nedával najevo, jestli je takový či makový, jestli hraje blbě a kor nám mladým. Nikdo se k nám nechoval špatně, pokud jsme něco zkazili. Myslím si, že tam vznikla jistá sounáležitost mezi lidmi, když ve Kbelích nebyl tak velký konkurenční tlak jako ve velkých oddílech. Zjednodušeně řečeno, byli jsme všichni rádi, jak to v danou chvíli je a funguje. Musím říct, že nám to fungovalo, úplně špatných výsledků se nedosahovalo a Kbely se roky držely v první lize.“ Bratrům Podskalským rozhodně nevadilo, že byli mezi kbelskými muži dlouhé roky nejmladší, dokonce i po Zdeňkově návratu z vojny v roce 1983. „Byli jsme hubení, běhaví a všechno to tak nějak zaklaplo do sebe,“ uznal muž, který v rodině nastartoval hokejové nadšení. Oba sourozence podporoval také otec Václav, který jako čalouník na letišti ve Kbelích šil futrály na hokejky. Hokejový odkaz se ovšem z bratrů Podskalských nejlépe podařilo předat dál Václavovi mladšímu, se kterým na hřiště do Kbel chodil zhruba od čtyř let syn Vašek. „Chodil jsem na tátovy tréninky a zápasy. Vlastně veškerý čas, který táta trávil na hokeji, jsem tam trávil s ním. Sledoval jsem ho a už tehdy jsem to chtěl hrát, ale v tu chvíli ještě nebyla žádná kategorie nejmenších benjamínků. Musel jsem tedy rovnou do staršího dorostu za velkými kluky. Až poté, co mě to začalo více bavit, táta s Jardou Koubkem začali shánět podobně staré děti, jako jsem byl tehdy já. Nabalili tak například na to Tomáš Koubek či Tomáš Červený, který nyní trénuje. Od té chvíli začali ve Kbelích fungovat nejmladší kategorie,“ vracel se Václav Podskalský nejmladší ke svým začátkům.

První společná medaile otce se synem

Vašek se odmalička motal kolem hráčů z kbelského áčka, od kterých slýchal zásobu historek, díky kterým si živě dokázal představit, jak drsné začátky měl pozemní hokej ve Kbelích. „Vždyť jsem také začínal hrát na škváře. Vím, co to obnášelo. Hřiště se muselo připravovat, balonky se musely namáčet do bílé barvy, aby byly vůbec vidět, protože po dvou třech trénincích zčernaly. Člověk měl i zadřenou škváru, takže se do toho dokážu vcítit. V úplných začátcích to ale měli mnohem složitější. Měli jiné hokejky a nemohli si jen tak přijít do obchodu a koupit si výbavu. Buď jen něco dostali, nebo si museli dovyrobit. Doufám, že se o tom dnešní děti, které mají všechno na talíři, dozví a zamyslí se nad tím, jak to bylo dřív. Záleží na nich, jak se projeví na hřišti,“ zdůrazňoval Podskalský. Byť Václav vyzkoušel i jiné sporty, když s ostatními kbelskými kluky běhal venku, hrál fotbal či lední hokej na rybníku, ničemu se nevěnoval tak oddaně jako pozemnímu hokeji. „Vím, že jsem byl jednou na basketu, ale to mě naprosto nebavilo. Hokej byl to vlastně jediné, co jsem měl. Hokejem žil táta, tím pádem jsem jím žil i já. Pravda, neměl jsem pořádně na výběr. Na druhou stranu mě hokej chytil, bavil a baví dodnes. Říkám si, že by táta asi nebyl dvakrát nadšený, kdybych šel hrát něco jiného,“ nepochyboval Podskalský. Vaškův otec později vedle

trénování začal Kbely podporovat také finančně. „*Táta měl zámečnickou firmu a využíval dostupných finančních prostředků. Sponzoroval dresy a další vybavení, nebo třeba už jen již zmíněné cesty na tréninky a zápasy,*“ zavzpomínal člen hokejového klanu na tátu, který už bohužel není mezi námi. Pozemnímu hokeji se chvíli věnovala také Vaškova sestra Petra, která ale hrála za Jičín a následně v Hradci Králové. „*A to byla zřejmě celá její hvězdná kariéra,*“ dodal s úsměvem. Sestrin odkaz ovšem pokračuje díky její dceři Tereze, která rovněž začala hrát hokej. Václava Podskalského nejmladšího pozemní hokej chytil natolik, že se dokázal prosadit i v mládežnických reprezentacích. Především na reprezentační kempy, díky kterým poznal kus světa, vzpomíná nejraději. „*Už tehdy byli u národáku lidé, kteří byli vědomostmi mnohem dál. Člověk se naučil spoustu věcí. Z každého tréninku jsem odcházel s novými poznatky,*“ měl jasno stříbrný medailista z mistrovství Evropy juniorů v roce 2002 v Portugalsku. Za největší dosavadní rodinný hokejový úspěch považuje Vašek tituly mistrů České republiky v mladších žácích, které prožil společně s otcem jako tehdejší trenérem. „*Táta trénoval a já hrál. Byla to taková naše první společná medaile,*“ vzpomínal s dojetím.

60 let

Kapitola pátá

Reprezentanti ve Kbelích

Malý, ale hrdý klub. Ambice pozemního hokeje ve Kbelích se za posledních 60 let mohly jen na chvíli měřit s předními českými a slovenskými mužstvy, i tak v oddílu vyrostlo několik hráčů a hráček, jejichž výkonů si všimli také v reprezentaci. Níže si prohlédněte odchovance kbelského hokeje, kteří si svými výkony vysloužili dres národního týmu. V seznamu najdete také bývalou reprezentantku, která sice nikdy nehrála za Kbely, ale jako trenérka u nás zanechala nesmazatelnou stopu.

JAROSLAV KOUBEK

*bývalý útočník, reprezentant a trenér
aktivní období v reprezentaci: 1979-1983
5 zápasů v reprezentaci*

Byť musel z různých důvodů několikrát odejít od pozemního hokeje, do Kbel se vždycky rád vrátil. Už v mládeži i přes svůj malý vzrůst vyčníval, s kbelskými dorostenci na začátku sedmdesátých let vybojoval dva mistrovské tituly v halovém hokeji. Vedle pravidelné nominace do mládežnických reprezentací dostal později pozvánku i do reprezentačního „áčka“. Mezi dospělé ve Kbelích pronikl už v 16 letech, a i když kvůli vojně chyběl v závěru úspěšného proniknutí Spartaku mezi elitu, výrazně se podílel na postupové cestě. V kbelském dresu pravidelně nastupoval do prvoligových utkání. Po konci kariéry se hlavně díky dětem vrátil do Kbel jako trenér.

JAROSLAV ŠULC

*bývalý útočník a reprezentant
aktivní období v reprezentaci: 1979-1983
14 zápasů, jeden gól v reprezentaci*

Bezpochyby jeden z největších kbelských srdcařů. Náš odchovanec si během let vytvořil pověst skvělého a nebezpečného střelce, kterého rozhodně nebrali na lehkou váhu soupeři z elitních českých a slovenských týmů. Ne nadarmo si vysloužil pozvánku do reprezentace. Měl výrazný podíl na postupu a následném působení Kbel v první lize. Náramně si nejen na hřišti rozuměl s Jaroslavem Koubkem. „*Kbelák od začátku až do konce. O Jardovi se tradovalo, že měl nejčistší a největší úder v republice,*“ prozradil Jiří Kačmařík.

MILAN BRADÁČ

*bývalý hráč a reprezentant
aktivní období v reprezentaci: 1989-2001
56 zápasů, dva góly v reprezentaci*

Do Kbel se dostal díky otci Janu Bradáčovi, bývalému hráči Bohemians a následně hrajícímu trenérovi Spartaku. Za československou a později i českou reprezentaci nastoupil do více jak padesáti utkání a zapsal se i mezi střelce. „**Vynikající hráč,**“ smekl Jiří Kačmařík. Díky výborným výkonům ve Kbelích si vysloužil přestup do Slavie, se kterou několikrát prožil oslavy mistrovského titulu.

JANA VUDMASKOVÁ (Lahodová)

*bývalá hráčka, rozhodčí a trenérka
stříbrná medailistka z LOH 1980 v Moskvě
aktivní období v reprezentaci: 1971-1988
130 zápasů, 20 gólů v reprezentaci*

Pocházela z hokejové rodiny. Její rodiče Jaroslav a Helena Lahodovi byli zakladatelé pozemního hokeje v Hradci Králové. Pořádně se prosadila až ve Slavii, kde strávila drtivou část úspěšné kariéry. V roce 1980 se jako hráčka podílela na největším úspěchu československého i českého pozemního hokeje. Byť s reprezentací žen tehdy nebyly považované za favoritky, podařilo se jim tehdy vybojovat na olympiádě v Moskvě stříbrné medaile. Do Kbel se dostala až na konci hráčské kariéry, kdy se nabídla, že přijde trénovat mladší žáky. „**Na Janu vzpomínám jako na trenérku... tedy to nebyla ani tak trenérka, ale spíš jejich máma. Děti ji měly tak rády, zbožňovaly ji. To bylo něco fantastického,**“ zavzpomínal Jiří Kačmařík na jednu z velkých osobností pozemního hokeje.

VÁCLAV PODSKALSKÝ

** (nejmladší)*

bývalý hráč, nynější trenér

aktivní roky: 1999-2006

stříbrná medaile z mistrovství Evropy juniorů 2002

Na hřišti ve Kbelích se začal pohybovat už jako čtyřletý chlapec. Velkou roli na začátku jeho hokejové dráhy sehrál otec a rovněž bývalý hráč Spartaku Václav Podskalský, který se syna vedle podporování ujal i jako trenér. I když neměl moc na vybranou, hokej si zamiloval a patřil mezi nejlepší kbelské dorostence. Zaujal natolik, že se prosadil i v mládežnických reprezentacích. S českými juniory vybojoval v roce 2002 stříbro na mistrovství Evropy. V průběhu hráčské kariéry začal s trénováním, kterému se ve Kbelích věnuje dodnes.

TOMÁŠ VOHNICKÝ

*útočník, reprezentant, bývalý trenér a člen klubového vedení, několikanásobný mistr české extraligy
člen TOP 10 extraligových střelců*

Jeden z neaktivnějších českých reprezentantů současnosti má kořeny ve Kbelích, ke kterým se hrdě hlásí. V mládežnických reprezentacích prošel všemi kategoriemi, ve kterých prožil řadu postupů, ale i sestupů. Největší úspěch v dresu seniorské reprezentace prožil při účasti na mistrovství Evropy divize A 2013 v belgickém Boomu. Českou extraligu hraje od svých 16 let do současnosti a patří mezi 10 nejlepších střelců v historii elitní soutěže. Na mistrovský titul dosáhl několikrát se Slavií i Bohemians, kde v současnosti působí. Účastnil se také několika evropských pohárů, jako například Eurohockey Club Trophy 2022 v Paříži. Zatímco stále nastupuje v české nejvyšší soutěži, stíhal se věnovat i Kbelům, kde trénoval a příležitostně pomáhal s vedením klubu.

KATEŘINA LACINÁ

záložnice, kapitánka české reprezentace žen
2x bronz z mistrovství světa (2015, 2023)
bronz z mistrovství Evropy 2020 v Minsku

Bezpochyby nejúspěšnější odchovankyně pozemního hokeje ve Kbelích. Kateřina jako malá holka musela začít hrát s kluky, protože dívčí kategorii Kbelští tehdy neměli. Rozhodně se ale nedá říct, že by nějak nestíhala. Mladé žáky časem díky svému úžasnému nadání takřka ve všem přehrávala a střílela jeden gól za druhým. **„Kačka je talent, který se rodí jednou za padesát let. Zažil jsem ji během mého funkcionářství. Byla tak trochu dílem Jany Vudmaskové. Kačka byla nejlepší mezi kluky. Samozřejmě hrála ve Kbelích jen do mladších žáků, proto přestoupila do Pragovky, kde teda mají i ženské složky. Republika jí byla brzy malá, takže se o ni začali zajímat v cizině. Nyní dělá kapitánku reprezentace, se kterou na mistrovství světa vybojovala bronz. Jsme na ni právem hrdí,“** řekl Jiří Kačmařík na adresu hráčky, která si zahrála v Německu, Nizozemí, za Tasmánií na turnaji v Austrálii či nyní v Belgii.

60 let

Kapitola šestá

Rozhovor: *Kateřina Laciná*

Nebýt své impulsivní povahy, s pozemním hokejem by možná nikdy nezačala. Když Kateřina Laciná (29) ještě jako malá holka přemýšlela, čemu se dál věnovat, rozhodla se následovat staršího bratra a hrát s ním za Kbely. Nemohla si ale vybírat, dívčí tým tehdy nebyl, musela hrát s kluky. „*Byl to nejlepší krok pro moji kariéru. Kbelům jsem vděčná za to, kdo jsem nyní,*“ řekla nynější kapitánka ženské reprezentace. V rozhovoru se rozpovídala o svých začátcích v Sokole, menším šoku při přesunu do dívčího týmu či odhodlání udělat obrovský skok do neznáma.

Prozradte, co se Vám vybaví, když si vzpomenete na Kbely?

„Moje dětství, kamarádství a hlavně parta, kterou jsem měla ve Kbelích na začátku hokeje. Jsou celý můj začátek. Tehdy jsem ještě nepřemýšlela nad možností jít za hokejem do ciziny a třeba se tím někdy i živit na profesionální úrovni. Ve Kbelích to bylo o zábavě a kamarádech. Jak Kbely nejsou úplně centrem Prahy, tak jsme tam měli až takovou vesnickou partu. Mé mládí nebylo o ničem jiném.“

Rodina byla zapálená do pozemního hokeje?

„Jasně, všechno se postupně začalo obětovávat hokeji. Například když jsem se vracela dřív ze školy v přírodě, protože jsme s Kbely hráli turnaj, nebo jsme s rodinou zrušili dovolenou kvůli zápasu. Naše rodina tím hodně žila. Brácha hrál taky za Kbely. Kdykoliv si zkrátka vzpomenu na vyrůstání, vybavím si pozemní hokej ve Kbelích. Vždycky si vzpomenu také na spoluhráče, jako byl třeba můj spolužák ze základky Jirka Zelenka, a na trenéry, pod kterými jsem začínala. Jmenovitě Vašek Podskalský starší i mladší, Jana Vudmasková a Jirka Kačmařík.“

Vzhlížela jste tehdy k někomu z trenérů či spoluhráčů?

„Určitě. Brácha byl ve starší kategorii, tak jsem vzhlížela tou dobou třeba k Vaškovi Tomanovi a Honzovi Císařovi, který byl můj velký vzor. Po Honzovi jsem vždycky chtěla mít dvojku na dresu. Vlastně ji mám všude doted.“ (usmívá se)

Chápu, že měl jistě velký vliv starší bratr, ale za jakých okolností jste se dostala k pozemnímu hokeji?

„Ve Kbelích jsem jako malá holka hrála na flétnu, ale v určitý okamžik jsem přišla na to, že už mě úplně nebaví, že chci dělat něco jiného. S tím jsem taky přišla domů, kde mi řekli, ať vyberu, cokoli chci, ale zkrátka ať mám nějakou zálibu. Brácha už tou dobou hrál pozemák a vlastně celé dětství bylo o takovém následování staršího sourozence. Řekla jsem si tedy, že to taky zkusím. Přišla jsem na první trénink, který vedl Vašek Podskalský starší, a tam to pro mě začalo.“

Vzpomínáte si na první zápas?

„Na Hagiboru se konal turnaj mladších žáků. Hrála jsem tam s bratrovou kategorií. Měla jsem za sebou sice jen pár tréninků, ale poprvé jsem nastoupila. Týmu se zrovna zadařilo, vyhráli jsme první turnaj od chvíle, kdy brácha začal s hokejem. Pamatuji si, že byl trochu našťavaný s vědomím, že hokej hrál už tři čtyři roky, dřel bídu dlouhou dobu a já jen přišla a po týdnu už měla na krku medaili.“

Tehdy Kbely neměly dívčí tým, musela jste hrát s kluky. Jaké to pro vás bylo?

„Tím, že jsem začínala s kluky, neměla jsem žádné srovnání. Ve Kbelích jsem neviděla holčičí tým, takže jsem neměla ani pocit, že by mi něco chybělo, nebo něco bylo jinak. Přišlo mi to úplně normální. Až v žácích jsem si začala uvědomovat, že jsou i dívčí kategorie a turnaje. Já už ale měla svoji

partu a tým. Tehdy mi to bylo jedno a nepřišlo mi, že bych chtěla změnu. Těžko říct, jaká by se ze mě stala hráčka, kdybych hned začala u holek. Na druhou stranu si myslím, že začátek s kluky byl nejlepší krok pro moji hokejovou kariéru.“

Myslíte si, kbelští kluci brali, že s nimi hraje holka?

„Na kluky ve Kbelích mám jenom dobré vzpomínky, ale vybavují se mi občasné narážky na to, že jsem holka. Myslím si ovšem, že to bylo jenom

popichování. Každopádně je nyní vtipné zpětně slyšet od protihráčů, kteří jsou nyní v reprezentaci, že je opravdu hrozně švalo, když je obehřávala holka. Už jenom myšlenka, že prohráli s týmem, za který hrála holka, je neskutečně žralo. Bavím se, když teď slyším, jak to vnímali. Samozřejmě se tomu všichni už jenom smějeme, ale zkrátka tehdy to někteří nekousali.“

Ve starších kategoriích už jste ale s kluky dál hrát nemohla a musela jste odejít do dívčího týmu Pragovky. Minimálně pro holky to musel být trochu šok, nebo ne?

„Myslím si, že pro obě strany to byl docela šok. Najednou se střetly dva úplně jiné styly hokeje. Na druhou stranu bych řekla, že jsme se obohatily navzájem. Dívčí tým mě naučil přistupovat k hokeji trochu jinak, někde ubrat, naučit se jiné věci a zároveň já jsem vložila do týmu něco, co se implementovalo do našeho stylu hry a soupeřky to neznaly. V mnoha jiných týmech byly holky, které od začátku vyrůstaly jen s dalšími holkami. Na můj styl nebyly zvyklé. Našemu týmu to přineslo takový dobrý balanc. Každopádně jsem si udržela svůj osobitý herní styl, který mi vydržel od útlého věku. Každý se nějak měnil v průběhu let, ale tím že jsem přešla od kluků k holkám, se to ještě nějak doformovalo. Věřím, že mi to hodně pomohlo.“

Menší, ale tradiční klub, který je hrdý na svoji historii a práci s mládeží. Vnímáte stejně Sokol Kbely?

„Shrnul jste to dobře. Menší rodinný klub, který se snaží udržet hokej v povědomí sice menšího, ale věrného publika. Pro mě budou Kbely navždy srdcovka. Když jsem začínala v sokolovně, vždycky to pro mě bylo domácí útočiště. Ve Kbelích jsem prostě doma. Hokej tam vždycky patřil. Vezměte si, kolik hřišť máme v Česku a Kbely rozhodně patří mezi velice kvalitní místa. Díky Kbelům jsem začala hrát hokej. Vnímám tradici i rodinnou atmosféru. Každého turnaje, na který jsme jeli, se zúčastnila

druhá rodina. Jakmile s těmi lidmi trávíte devadesát procent svého volného času, berete je zkrátka jako rodinu. Opouštět Kbely a přecházet jinam pro mě bylo těžké nejen herně, ale také emočně. Od kamarádů jsem odcházela do cizího prostředí.“

Hokejový oddíl si letos připomíná výročí 60 let od svého založení. Jste hrdá, že jste součástí klubové historie?

„Určitě ano. Nemám sice srovnání s ostatními kluby v České republice kdy, kde a jak začaly, ale rozhodně jsem hrdá na Kbely a vždycky budu. Vyrosla jsem tam. Jsou to moje kořeny. Klubu a všem lidem z Kbel jsem vděčná za to, kdo nyní jsem. Můj domácí klub budou vždycky Kbely. Pragovka je můj dívčí klub, ale rodina zůstává ve Kbelích.“

V pozemním hokeji už máte ovšem za sebou řadu zkušeností, dokonce úspěchy v reprezentaci. Vnímáte, že vás již někdo bere jako vzor?

„Pro mě byla velká změna, když se nám dva roky zpátky obměnila reprezentace a přišly šestnáctileté až osmnáctileté holky. Do té doby jsem všechny spoluhráčky i protihráčky brala jako sobě rovné. Vlastně až po zmíněné obměně jsem zažila situaci, kdy mi hráčka řekla, že by chtěla nějakou herní akci udělat stejně jako já a potřebovala ode mě poradit. Najednou jsem se dostala do úplně nové pozice a role v týmu. Z nejmladšího benjamínka, kterým jsem většinou byla a mohla jsem se starat jenom o sebe, jsem začala předávat zkušenosti a rady.“

V létě 2022 jste se dokonce stala kapitánkou ženské reprezentace.

„To je pravda, ale jinak se vlastně nic moc nezměnilo. Hierarchii jsme měly postavenou trochu jinak. Říkali jsme si, že je dobrý, když máme kapitánku, ale vedle ní jsou další zkušenější hráčky, které se rovnoměrně snaží pomáhat mladším. Není to o velení jedné hráčky, kterou všichni poslouchají a následují. Vypomáháme si navzájem se staršími hráčkami, také ony mají roli lídra. Musíme jít příkladem a nedělat věci jen podle vlastní nálady.“

S reprezentací jste vybojovala bronz z mistrovství Evropy a dvě stejné medaile i ze světového šampionátu, naposledy letos v Jižní Africe. A na každém turnaji jste byla v jiné roli. Jakého úspěchu si ceníte nejvíc?

„Nedokážu posoudit. Každou medaili jsme získaly úplně jinak. Před osmi lety na mistrovství světa šlo o můj úplně první velký úspěch, takže tehdy šlo o nejintenzivnější pocity. Člověku to

najednou dalo hrozně moc elánu, motivaci pro další působení v hokeji a lásku k národáku. Tím, že jsem brzy odešla do zahraničí, ztratila jsem pocit domácího prostředí, který mi vrátila až reprezentace. Srdcovka v dospělém hokeji je pro mě národní tým. Druhá medaile z mistrovství Evropy byla v určitém meziobdobí, kdy jsem se soustředila hrozně na sebe. Už jsem byla vyžralá hráčka a hrála jsem tam od toho, abych podala co nejlepší výkon a pomohla týmu. Podle mě jsem tehdy byla v nejlepší fazoně. Cítila jsem se hrozně dobře. Výsledek mě tedy ohromně potěšil osobně. Dřina vložená do týmu se vyplatila.“

A při posledním bronzovém triumfu už jste byla hotový lídr.

„Takže znovu úplně jiná pozice. Pro mě ohromně znamenalo, že jsem vedla tým k úspěchu. Byť byl pro mě základ soustředit se i na sebe, nepotřebovala jsem tolik energie, abych podala stejný výkon jako před třemi lety. Větší energii jsem mohla vložit do týmu. Mám hlavně hroznou radost za všechny holky. Pro řadu z nich jde o první úspěch podobně jako u mě před osmi lety. Reflektuji si své pocity do jejich aktuálních pocitů a hrozně jim to přeju. Chci, aby takových úspěchů bylo víc a našli impuls pro další zlepšování. Přejde mi, že v posledních letech je to spíš na úpadku.“

Nebýt hokeje, čím byste se nejspíš živila?

„To je dobrá otázka, protože se ji aktuálně a dost aktivně zabývám. (přemýšlí) Fakt nevím. Jsem člověk bez užšího zaměření. Baví mě spousta věcí, ale jen málo z nich mě naplňuje natolik, abych si řekla, že se tím chci živit a věnovat se tomu

dlouhodobě. Jsem hodně impulzivní, chytanu se témat a zálib, ale ne vždycky u toho vydržím. To už musí být něco, abych to dokončila. Vlastně se nyní trochu hledám. Říkám si, co bych chtěla jednou dělat, až hokej odsunu na druhou kolej.“

Řekla byste, že i nyní v sobě máte pořád stejný zápal jako ta malá holka z Kbel, která si přidávala na trénincích, aby se vyrovnala klukům?

„Obecně ano. Asi je to i v mé povaze. Nera-da totiž prohrávám a jsem ohromně soutěživá. Není to tak, že bych neuměla prohrát, poznám, když je soupeř lepší, ale spíš udělám co nejvíc pro to, abych prohrát nemusela. Beru to jako i výhodu, že se tomu snažím předejít. Samozřejmě to není už tak intenzivní jako dřív, když jsem do přípravy byla zažraná daleko víc, protože jsem rychleji rostla. Nyní dělám takové mini krůčky, ale o to víc práce mě to stojí, abych i malý krůček udělala. Všechno už trvá déle, ale pořád se snažím si přidávat. Baví mě to.“

Co byste poradila mladým hráčkám a hráčům začínajícím s hokejem?

„Najít v sobě odhodlání a nebát se tvrdě pracovat a občas vystoupit z komfortní zóny, když máte nějaký cíl či sen. Je to těžké, ale dříve či později si uvědomíte, že při tom obrovském kroku sice zažijete i nepříjemné věci, ale přijdou také zážitky a další pozitivita. Nemějte strach vkročit do neznáma a pro dosažení vašich snů udělat maximum. Zkrátka jít si za svým. Stejně tak se nebojte požádat o pomoc. Člověk je hloupý, když si může nechat pomoci, ale neudělá to. Držte se věcí, které máte rádi.“

60 let

Kapitola sedmá

Začátek nového milénia

Po nešťastném přesunu do druhé ligy stále bojovalo za naše barvy mnoho kvalitních borců. Za všechny můžeme jmenovat například Davida Brocka, Jana a Josefa Vaněčka, případně Davida nebo Lukáše Beníška, a také Jakuba Griebla. Když se nepodařilo postoupit do vyšší soutěže, mnoho nadějí se rozhodlo svoji kariéru ukončit. Ale ti, kteří u hokeje zůstali, byli vždy velmi dobří. Kvalita hráčů ze Kbel, kteří později odešli do jiných klubů, byla opravdu vysoká a v nemálo případech byli naši borci ve svých nových působištích skutečnými oporami. Nutno říci, že v halovém hokeji jsme mužský tým udrželi, a i když bylo někdy nutné mužstvo občas přesvědčovat a do mnoha zápasů jsme nastupovali pouze v sedmi hráčích, tato tradice stále přetrvává a dnes již máme střídačku více zaplněnou také díky našim dorostencům.

Kbelská rodina

Oddíl pozemního hokeje Sokol Kbely byl a je dlouhodobě považován za rodinný klub s důrazem na zaměření na děti, kde vládne příjemná a kamarádská atmosféra. To nám také ostatní kluby nezřídka záviděly. Vždy se našla nějaká spřízněná duše, která se snažila přiložit ruku k dílu. Za všechny bychom mohli jmenovat například Bedřicha „Dídu“ Brocka, letitého hráče, který vypomáhal v klubu tam, kde to jen šlo, od brigád přes organizaci dopravy, až po pískání zápasů, ve kterém se ve své době skutečně našel. Stejně jako přichází výkonnost, dovednosti a úspěchy individuálních hráčů a týmů v určitých vlnách, podobně tomu bylo i v přílivu nových posil z řad dětí i rodičů. Díky úspěšným náborům se podařilo získat nejen nové talenty, ale také natolik zaujmout jejich rodiče, že se vrhli do trénování a rozhodli se spojit s naším klubem část svého života. Příkladem mohou být například Ruda Tůma nebo Petr Bárta, kteří se dokázali pro hokej nadchnout natolik, že dnes předávají své nabyté znalosti dalším generacím.

Zaměření na mládež

Postupem času se podařilo oživit členskou základnu a vtáhnout do děje opět bývalé hráče a další rodinné příslušníky. Oblíbenými trenéry se stali třeba Petr Hajšl nebo Milan „Holádko“ Holoda, který u nejmenší generace dosahoval velkého obdivu. Později byl předobrazem prvních mimohokejových akcí a my se dnes můžeme bavit sportovním kláním nazývaným „Holádkův trojboj“. Příchozí hráče se v klubu dařilo dlouhodobě udržet i v pozdějším věku. K tomu dodává Jirka Kačmařík: „U nás měli vždycky štávu hlavně žáci, stejně tak dorost hrál na špičce.“ Postupně jsme začali budovat také ženskou složku, začátky nebyly jednoduché. *„Holky se do Kbel dostávaly postupně. Lidí obecně u hokeje nebylo tolik, navíc šlo dlouhou dobu převážně o pánskou záležitost. Teprve když vznikaly kategorie benjamínků, tak už se tolik nerozlišovalo a bylo povoleno, aby holky mohly začít hrát s kluky. Dnes už mohou hrát spolu i ve starších kategoriích, tedy jen holky s klukama a ne kluci s holkama,*“ vzpomíná Kačmařík. Když to členská základna dovolí, maximálně podporujeme čistě holčičí týmy, kterým se věnoval například Dušan Hrazdíra a dnes naše odchovankyně Sára Chaloupecká a Anna Grieblová, v horších časech spolupracujeme s dalšími kluby a umožňujeme našim členkám získávat cenné zkušenosti „u sousedů“. Taková spolupráce nese často své ovoce a naše členky se tak mohou pochlubit i tituly Mistryň ČR!

Hřiště s umělým povrchem

Dlouho jsme hráli na škvárovém hřišti a v roce 2002, za přispění grantu Magistrátu hlavního města Prahy, místního úřadu Kbely a sponzorských darů se spolu s oddílem kopané uskutečnila přestavba šaten a hřiště. Další podrobnosti si dobře vybavuje Jirka Kačmařík: *„Když jsme v roce 2004 budovali hřiště s umělým povrchem, tak se všechno včetně tribun zbouralo. Udělala se dvě plnohodnotná hřiště i na fotbal. Koupili jsme tehdy vodní umělku za 270 tisíc ze Slavie, kde jsme si to sami balili a převáželi do Kbel. V té době byl docela velký příliv dětí, mezi kterými se začaly prezentovat i holky. Poslední dobou chodí snad i víc holek, jelikož pro holky na Praze 19 není jiný pořádný kolektivní sport.“* V roce 2007 proběhla další rekonstrukce hřiště. Za finančního přispění Magistrátu hlavního města Prahy a místního úřadu Kbely byl položen nový pískový povrch značky Edel třetí generace z Nizozemí. Po zapískování v březnu 2008 a brigádnických kosmetických úpravách jsme byli připraveni po osmiměsíční rekonstrukci vstoupit na nový povrch, který nám slouží dodnes. V posledních letech se nám podařilo dokončit rekonstrukci osvětlení, takže mají naše týmy opět o něco lepší podmínky pro zdokonalování dovedností v podzimním a jarním období. Přímou zkušenost má také Vašek Podskalský: *„Naší největší bolístkou je momentálně hřiště. Potřebovali bychom, aby se vybudovalo nové hřiště. Současné je naprosto nevyhovující. Písková tráva už je pro pozemák skoro přežitek a má také něco za sebou. Podklad se tenkrát neudělal moc kvalitně, takže se někde propadá. Určitě bych si přál nové*

hřiště, šatny, a aby se vylepšil areál. Prostě dodat impuls současným i novým dětem. “Věříme, že se nového areálu a hokejového povrchu dočkáme. Dnes je kladen důraz zejména na ekologii, a tak jsou vyvíjeny hybridní povrchy, které již nevyžadují zavlažování vodou. Původní záměr, prostá výměna povrchu našeho hřiště, se změnil v projekt zcela jiných rozměrů a cílem je vytvoření kbelského sportovního areálu, který by mohl zahrnovat i sousední pozemky, které jsou metropolitním územním plánem určeny výhradně pro vybudování sportovišť. Projekt, v rámci kterého by centrem areálu bylo špičkové hřiště na pozemní hokej s výborným zázemím a mnoho dalších tréninkových a sportovních ploch. Tak bychom získali důstojné klubové zázemí, díky kterému by jméno kbelského oddílu a městské části Kbely nabyly v našem hlavním městě i celé republice větší váhu.

Patálie s Covidem

Rok 2020 byl v našem klubu a na celém světě poznamenán pandemií Covid-19. Když odhlédneme od zdravotního hlediska a budeme se dívat jen na vlastní průběh a dopad na naše členy, jednalo se skutečně o velký problém. Za posledních několik desítek let se podobná situace nevyskytla a bylo velmi obtížné se s ní popasovat. Naši trenéři to skvěle zvládli. Zrovna v jarním a letním období, kdy jsou nároky na fyzickou aktivitu největší, jsme měli zakázáno se potkávat v kolektivu. Rychle se podařilo rozeslat tréninkové plány, zorganizovat online tréninky a cvičení a motivovat většinu našich hokejistů, aby i v těchto ztížených podmínkách na svůj sport nezanevřeli a připravovali se na okamžik, kdy bude možné zase vyběhnout na hřiště. Nečekaná situace určitě negativním způsobem ovlivnila celkovou motivaci a fyzičku, ale po dlouhých dvou letech nejistoty jsme toto období přestáli a podařilo se nám odrazit se ode dna k ještě lepším výkonům.

A co dál?

Během posledních deseti let se klub rozrostl o řadu členů a spoustě rodičů nebylo lhostejné, v jakém prostředí se budou jejich ratolesti pohybovat. Staří hokejoví bardi a naprostí laici se spolu začali více bavit. Nezávislý pohled jedinců, do té doby hokeje neznalých, přinesl do klubu citelné osvěžení. Také stávající organizační struktura neumožňovala naplno využít všechny finanční a organizační možnosti. Všechny tyto okolnosti vedly k založení spolku přátel pozemního hokeje z podnětu Davida Boháče a Robina Weintritta a jeho postupné propojení s organizací hokejového klubu. Díky tomu se podařilo začlenit do chodu klubu větší množství osob, popsat jednotlivé činnosti, získat pohled zvenčí a čerpat inspiraci z veškerých dostupných zdrojů. Protože je v současné době sdílení zkušeností nezbytnou podmínkou úspěchu, pustil se klub Sokol Kbely aktivně a ve větší míře do spolupráce s Českým svazem pozemního hokeje. Mohli jsme se tak účastnit setkání se zástupci EHF, konzultovat možnosti dobrovolnictví a mimo jiné navštívit také partnerský klub HC Feijenoord Rotterdam v Nizozemsku, kde jsme načerpali podněty a energii pro další rozvoj. V rámci školicího programu jsme ocenili také návštěvu zkušeného nizozemského trenéra Jeroena Siskense, která naše kouče a hráče opravdu nadchla.

Kbelská hala

Důležitým milníkem pro náš klub byl projekt nové multifunkční sportovní haly. Měli jsme tu možnost být přímo u jeho zrodu a maximálně se snažili, aby hala splňovala nezbytné požadavky a aby byla přizpůsobena také pro náš sport. Přes různé těžkosti se nakonec podařilo městské části Praha 19 halu postavit a vybavit. V pátek 4. září 2020 přišel velký den, kdy byla přestřižena páska, která halu otevřela nejen veřejnosti a žákům naší základní školy, ale především malým i větším hokejistům našeho klubu. Konečně jsme mohli i v zimním období naplno trénovat s hokejkami. Od otevření se v našem stánku odehrálo již mnoho utkání, počínaje ligovými souboji mladších i starších žáků, přes různé pražské klubové turnaje, až po mezinárodní utkání.

V pátek 20. ledna 2023 v nové hale přivítal náš oddíl družstvo Hockey club Khalifa ze Spojených arabských emirátů. Ačkoliv se hrálo v pozdních hodinách, dorazila početná družina fanoušků, kteří vytvořili bouřlivou atmosféru. Náš tým, složený převážně z trenérů, zvítězil jednoznačným výsledkem 14:0. Nutno říci, že díky rozšíření našich tréninkových možností, jednak v hale, ale i v přilehlých sálech a posilovně, se můžeme chlubit viditelnými výsledky v našich mládežnických kategoriích, zejména u mladších zákyň a žáků, kde jsme v posledních letech v halovém hokeji více než důstojným soupeřem a dlouhodobě získáváme zlaté nebo stříbrné medaile.

SPORTOVNÍ

HALA

KBELY

2x

H

Budoucnost a naše sny

Do dalších let máme mnoho vizí, nápadů, ale také spoustu práce. To bude vyžadovat ještě větší zapojení současného týmu, a také jeho rozšíření z řad dobrovolníků. Chtěli bychom svět pozemního hokeje hráčům, rodičům i širším rodinám podrobněji představit, vtáhnout je do děje a naplnit je nadšením tak, jak se to v minulosti již několikrát podařilo. Pokud jste dočetli až sem, dobře víte, že tento entuziasmus je základním stavebním kamenem úspěchu celého klubu a my všichni věříme, že společně s vámi se nám podaří vytvořit přátelské prostředí, otevřený klub a kvalitní zázemí, které bude pro naše členy motivací a zdrojem dalších nápadů. Sportovní výsledky jsou pro nás důležité, ale hokej a činnosti kolem něj musí být především zábava!

Poděkování sponzorům

Luboš Žižka
Omega Bakery
www.omega-bakery.cz

Tomáš Braniš
Zakázková kovovýroba
Tel.: 608 332 339; 774 332 341
Email: zamecnictvi@branis.cz
www.branis.cz

Petr Steklý
Autodoprava
Tel.: 603 434 637
Odvezu cokoliv, kdykoliv, kamkoliv

Sponsoři jmenovitě

Petr Valenta
Kamil Braniš
Petr Kožich
Michal Mejdlo Mejsnar
Tomáš Havel
Vladimír Bohaboj

60 let

© 2023 TJ Sokol Kbely
1. vydání

Redakční spolupráce: Jaroslav Kalina

Grafické zpracování: Petra Bártová

Tisk: KOH-I-NOOR tiskárna s.r.o.